

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobce: **Ústecký kraj**, IČO: 70892156
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený daňově poradenskou společností AGIS účetnictví a daně, a. s.,
sídlem Moskevská 14, 434 01 Most,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. 44944/19/5100-41456-711994,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. 44944/19/5100-41456-711994, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“), ze dne 9. 4. 2018, č. j. 634616/18/2501-70461-501148, č. j. 393882/18/2501-70461-501148 a č. j. 633032/18/2501-70461-501148 a ze dne 11. 7. 2018, č. j. 1544353/18/2501-70461-501148 (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“). Těmito rozhodnutími správce daně zamítl námitky žalobce uplatněné podle § 159 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), proti nepředepsání úroku z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu § 254 daňového řádu.

2. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil i prvostupňová rozhodnutí správce daně a zároveň se domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobce nerozporoval popis skutkového stavu uvedený žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí, považoval ho však za neúplný. Měl za to, že pro zpřehlednění návaznosti právního posouzení na popis skutkového stavu je nezbytné uvést, že žalobce dne 13. 5. 2014 podal na základě kupní smlouvy uzavřené se společností GESTAMP Louny s. r. o. řádné přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí. Daň z nabytí nemovitých věcí byla žalobcem vypočtena z částky snížené o daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). Dne 8. 9. 2014 žalobce podal dodatečné přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, kterým byla tvrzená daň z nemovitých věcí zvýšena o DPH. Dne 3. 12. 2014 byl žalobci doručen platební výměr č. j. 2261913/14 [dále jen „platební výměr a)“] na daň z nemovitých věcí, proti němuž žalobce podal odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2017, č. j. 15 Af 86/2015-32, bylo rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Žalovaný rozhodnutím č. j. 5113/18 v dalším řízení změnil platební výměr a). Následně žalovaný rozhodl o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně. Tyto úroky byly žalobci uhrazeny.
4. Dále žalobce zdůraznil, že dne 20. 2. 2015 podal řádné přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, a to vzhledem k tomu, že uzavřel kupní smlouvu se společností JC Interiors Czechia s. r. o. Daň z nabytí nemovitých věcí byla vypočtena ze základu daně, tedy z částky zvýšené o DPH. Dne 2. 4. 2015 bylo správci daně doručeno opravné přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, kterým byla tvrzená daň z nemovitých věcí snížena o DPH. Dne 21. 8. 2015 byl žalobci doručen platební výměr č. j. 1816314/15 [dále jen „platební výměr b)“] na daň z nabytí nemovitých věcí, proti němuž žalobce podal odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného zamítnuto a platební výměr b) byl potvrzen. Dne 17. 6. 2016 žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který rozsudkem ze dne 22. 8. 2018, č. j. 15 Af 62/2016-62, rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný v dalším řízení změnil platební výměr b) a zároveň rozhodl o výši úroků z neoprávněného jednání správce daně. Tyto úroky byly žalobci uhrazeny.
5. Dále žalobce konstatoval, že dne 19. 4. 2016 podal řádné přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, a to s ohledem na skutečnost, že dne 19. 2. 2019 uzavřel kupní smlouvu se společností GONVARRI Czech, s. r. o. Daň z nabytí nemovitých věcí byla vypočtena ze základu daně, tedy z částky zvýšené o DPH. Dne 6. 5. 2016 správci daně doručil opravné přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, kterým byla tvrzená daň z nemovitých věcí snížena o DPH. Dne 28. 11. 2016 byl žalobci doručen platební výměr č. j. 2167706/16 [dále jen „platební výměr c)“] na daň z nabytí nemovitých věcí, proti němuž žalobce podal odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne zamítnuto a platební výměr c) byl potvrzen. Dne 4. 7. 2017 podal žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017 žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Po podání žaloby bylo žalobci doručeno rozhodnutí žalovaného č. j. 49496/17, kterým žalovaný změnil platební výměr c). I

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v tomto případě žalovaný rozhodl o výši úroků z neoprávněného jednání správce daně a tyto úroky byly žalobci uhrazeny.

6. Následně žalobce uvedl, že se ztotožnil s popisem skutkového stavu, tak jak ho uvedl žalovaný v odst. 1 napadeného rozhodnutí, tj. s tím, že v nyní projednávané věci správce daně postupem podle § 140 vydal dne 21. 12. 2016 platební výměr č. j. 2294371/16/2501-70461-501148 (dále jen „platební výměr č. 1“), kterým žalobci vyměřil daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 859 532 Kč, dne 2. 2. 2017, vydal správce daně platební výměr č. j. 243973/17/2501-70461-501148 (dále jen „platební výměr č. 2“), kterým žalobci vyměřil daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 104 460 Kč, dne 21. 12. 2016, vydal správce daně platební výměr č. j. 2294527/16/2501-70461-50114, (dále jen „platební výměr č. 3“), kterým žalobci vyměřil daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 3 903 328 Kč a dne 8. 4. 2015, vydal správce daně platební výměr č. j. 1057655/15/2501-70461-501148 (dále jen „platební výměr č. 4“), kterým žalobci vyměřil daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 54 332 Kč. Žalobce k tomu doplnil, že platební výměry č. 1 až 4 uhradil v souvislosti s platebními výměry a) až c).
7. Dále žalobce citoval z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odst. 2 až 13. Zdůraznil, že v odstavcích 11 až 13 napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul odvolací námitky žalobce. V této souvislosti žalobce namítal, že žalovaný v interpretaci odvolacích důvodů neuvedl, že žalobce ve svém vyjádření ze dne 1. 10. 2019 v rámci odvolacího řízení žalovanému k věci samé sdělil, že podstata sporu spočívá ve výkladu slova „v souvislosti“ uvedeného v ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu, a že platebními výměry, které splňují podmínku první části první věty předmětného ustanovení, jsou platební výměry a) až c), které byly následně změněny na základě rozhodnutí žalovaného, a že zjevně v souvislosti s těmito rozhodnutími daňový subjekt uhradil daň z titulu platebních výměrů č. 1 až 4.
8. Žalobce měl s ohledem na shora uvedené tedy za to, že se žalovaný nijak nevypořádal s jeho nejvýznamnější odvolací námitkou, tak jak byla podrobně rozvedena v jeho vyjádření ze dne 1. 10. 2019 v rámci odvolacího řízení. Žalovaný se nezabýval tím, zda a proč nejsou naplněny meze pojmu „v souvislosti“, tedy proč nemá žalobce nárok na úrok z úhrad provedených sice na základě rozhodnutí, která nesplňují podmínky definované daňovým řádem pro vznik nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně, ale v souvislosti s rozhodnutími, která tato kritéria splňují. Žalobou napadené rozhodnutí tak měl žalobce za nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný na výzvu soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval průběh daňového řízení. Zdůraznil, že v projednávané věci bylo podstatné posouzení splnění podmínek pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně. K námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že se k žalobcem poukazovanému pojmu „v souvislosti“ vyjádřil v bodě 28 žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že posouzení zmíněného pojmu přichází v úvahu až poté, co je zjištěno splnění první podmínky pro přiznání úroků z neoprávněného jednání správce daně, tj. předchozí zrušení či změna rozhodnutí o stanovení daně, na jehož základě nebo v souvislosti s nímž byla daňovým subjektem daň uhrazena.
10. Žalovaný dále podotkl, že argumentaci ke slovnímu spojení „v souvislosti“, kterou nyní žalobce uvádí v žalobě, poprvé uvedl v reakci na seznámení se zjištěnými skutečnostmi a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výzvou k vyjádření se v rámci odvolacího řízení. Z předestřené argumentace však není na první pohled zcela jednoznačně patrné, zda žalobce uhrazení daně dává do souvislosti s platebními výměry a) až c), které byly po soudním přezkumu změněny žalovaným, nebo s platebními výměry č. 1 až 4, které uvedl v úplném závěru reakce na seznámení se zjištěnými skutečnostmi. Žalobce se opakovaně dožadoval výkladu pojmu „v souvislosti“. K tomu žalovaný konstatoval, že v obecné rovině neměl za to, že by se v tomto případě jednalo o pojem, u něhož by bylo nutno provádět jakýkoliv výklad.

11. Žalovaný byl rovněž přesvědčen, že námitku, že daň v posuzované věci byla uhrazena v souvislosti s výše uvedenými platebními výměry a) až c), které byly předmětem přezkumu ve správním soudnictví a které pro jejich nezákonnost byly změněny, čímž měla být splněna podmínka pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně spočívající ve změně či zrušení rozhodnutí o stanovení daně, žalobce formuloval jednoznačně až v podané žalobě.
12. Žalovaný podotkl, že v posuzované věci byly žalobcem veškeré úhrady provedeny přímo na základě daňových povinností stanovených platebními výměry č. 1 až 4. Dovození těchto úhrad s jinými rozhodnutími o stanovení daně nepřichází v úvahu. Daňové povinnosti stanovené platebními výměry č. 1 až 4 jsou na daňových povinnostech stanovených platebními výměry a) až c) zcela nezávislé. Úhrada kterékoliv z výše uvedených daňových povinností nemůže nijak souviset s jinou z uvedených daňových povinností. Jelikož se jednotlivé daňové povinnosti žalobce týkají daně z nabytí různých nemovitých věcí, je jakákoliv jejich vzájemná souvislost pojmově vyloučena.
13. S ohledem na shora uvedené měl žalovaný za to, že žalobou napadené rozhodnutí žalobcem vytýkanou vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Žalovaný jednoznačně a v souladu s relevantní judikaturou definoval podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně, aby následně posoudil, zda v dané věci tyto podmínky byly splněny. Byť tedy žalovaný neúplně reagoval na dílčí odvolací námitku předestřenou žalobcem v reakci na seznámení se zjištěnými skutečnostmi, je z žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé, že odvolání by bylo zamítnuto i v případě, že by se žalovaný výše uvedeného pochybení nedopustil.
14. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika

15. V podání ze dne 7. 5. 2020 žalobce namítal, že žalovaný ve svém vyjádření nesprávně popisuje skutkový stav. Měl za to, že z jeho argumentace uvedené ve vyjádření v rámci odvolacího řízení, je zřejmé, který platební výměr podle něj má splňovat základní podmínky pro vznik nároku na úrok za neoprávněné jednání správce daně. Konstatoval, že nemůže jít k jeho tíži, že žalovaný jednoznačné vyjádření nepochopil a žalobce musel volit další ještě jednoznačnější formulaci v žalobě.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce a žalovaný s tím výslovně souhlasili.
17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. V projednávané věci se soud zabýval jedinou žalobcem uplatněnou námitkou, a to námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce vytýkal žalovanému, že se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevypořádal s jeho argumentací uvedenou ve vyjádření ze dne 1. 10. 2019, tj. s tím, že podstata sporu spočívá ve výkladu slova „v souvislosti“ uvedeného v ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu, a že platební výměry a) až c) splňují podmínku první části první věty předmětného ustanovení, a že zjevně v souvislosti s těmito platebními výměry daňový subjekt uhradil daň z titulu platebních výměrů č. 1 až 4. Podle žalobce z žalobou napadeného rozhodnutí tedy není seznatelné, zda a proč nejsou v daném případě naplněny meze pojmu „v souvislosti“ a z jakého důvodu nemá žalobce nárok na úrok z úhrad provedených sice na základě rozhodnutí, která nesplňují podmínky definované daňovým řádem pro vznik nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně, ale v souvislosti s rozhodnutími, která tato kritéria splňují.
20. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).
21. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).

22. Předně soud na tomto místě považuje za vhodné uvést, že ze správního spisu zjistil, že v souzené věci správce daně nejprve postupem podle § 140 daňového řádu vydal platební výměry č. 1 až 4, kterými žalobci vyměřil daň z nabytí nemovitých věcí, a to ve shodě s údaji vykázanými žalobcem v jím řádně podaných daňových přiznáních. Následně žalobce dne 9. 3. 2017 podal dodatečná daňová přiznání vztahující se k platebním výměrům č. 1 až 3 a dne 6. 2. 2018 podal dodatečné daňové přiznání vztahující se k platebnímu výměru č. 4. Žalobce ve všech dodatečných daňových přiznáních tvrdil jako základ daně nabývací hodnotu ve výši kupní ceny bez DPH a v důsledku toho i daň nižší oproti poslední známé dani. Správce daně po provedení postupu k odstranění pochybností doměřil žalobci rozdíl oproti poslední známé dani z nabytí nemovitých věcí, tj. ve všech případech ve výši tvrzené žalobcem v dodatečných daňových přiznáních, tj. nižší daň, a to dodatečnými platebními výměry ze dne 31. 10. 2017, č. j. 2288475/17/2501-70461-501148, ze dne 27. 10. 2017, č. j. 2287720/17/2501-70461-501148, ze dne 31. 10. 2017, č. j. 2288844/17/2501-70461-501148 a ze dne 28. 2. 2018, č. j. 436211/18/2501-70461-501148 (dále jen jako „dodatečné platební výměry“ nebo „dodatečné platební výměry č. 1 až 4“).
23. Dne 19. 1. 2018 žalobce podal žádost o vrácení přeplatku a žádost o poukázání úroku z neoprávněného jednání správce daně, a to z důvodu vydání shora zmíněných dodatečných platebních výměrů. Zatím co vratitelný přeplatek byl žalobci vrácen, úrok z neoprávněného jednání správce daně mu přiznan nebyl, o čemž byl žalobce správcem daně vyrozuměn. Právě s tímto postupem správce daně žalobce nesouhlasil a brojil proti němu nejprve podáním námitek proti sdělením správce daně k poukázání úroku z neoprávněného jednání správce daně a poté odvoláním proti prvostupňovým rozhodnutím správce daně, o němž bylo rozhodnuto nyní žalobou napadeným rozhodnutím.
24. V projednávané věci tak nebylo předmětem řízení posouzení žádosti žalobce o poukázání úroku z neoprávněného jednání správce daně při stanovení výše daně z nabytí nemovitých věcí platebními výměry a) až c). Tyto úroky, jak sám uvádí žalobce v podané žalobě, byly žalobci správcem daně již poukázány.
25. Soud prostudoval žalobou napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm nejprve shrnul dosavadní průběh daňového řízení, následně formuloval právní rámec, ze kterého v daném případě vycházel, včetně výkladu vybraných ustanovení relevantních právních předpisů a odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Žalovaný zdůraznil, že právní úprava úroku z neoprávněného jednání správce daně je obsažena v § 254 daňového řádu, z něhož vyplývá, že daňovému subjektu náleží úrok z neoprávněného jednání správce daně v případě kumulativního splnění dvou podmínek. První je existence rozhodnutí o stanovení daně, které bylo zrušeno, změněno či prohlášeno za nicotné, a to buď z důvodu jeho nezákonnosti, nebo z důvodu nesprávného úředního postupu. Druhou nezbytnou podmínkou je, že na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s ním došlo k úhradě peněžitých částek daně. Žalovaný konstatoval, že v daném případě nebyly platební výměry č. 1 až 4 nikdy změněny, zrušeny ani prohlášeny za nicotné, tudíž je nutné dospět k závěru, že první podmínka pro přiznání úroku z neoprávněného jednání Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správce daně v projednávané věci nebyla naplněna. Dále žalovaný konstatoval, že nelze zaměňovat rozhodnutí, kterým se na základě žalobcem podaného dodatečného daňového přiznání mění poslední známá daň, za rozhodnutí, kterým se mění rozhodnutí o poslední známé dani pro nezákonnost. Dodatečné platební výměry nemohou být považovány za rozhodnutí, kterými se pro nezákonnost ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu mění platební výměry č. 1 až 4.

26. K námitkám žalobce uvedenými ve vyjádření ze dne 1. 10. 2019 k seznámení se se zjištěnými skutečnostmi, tj. že podstatou sporu je výklad slovního spojení „v souvislosti“ uvedený v § 254 odst. 1 daňového řádu, žalovaný opětovně uvedl, že v daném případě bylo podstatné nejprve zhodnotit, zda byla vůbec naplněna hypotéza právní normy vtělené do § 254 odst. 1 daňového řádu, tj. zda byla splněna první základní podmínka pro přiznání úroku, kterou je předcházející zrušení nebo změna rozhodnutí o stanovení daně pro nezákonnost nebo prohlášení nicotnosti. Tato podmínka podle žalovaného splněna nebyla. Dále měl žalovaný za to, že pokud se žalobce dovolává toho, že správce daně nesprávně aplikoval platnou právní úpravu, v důsledku čehož nesprávně stanovil daň, a žalobce, aby se vyhnul sankcím, byl nucen uhradit více, než musel, nelze dospět k závěru, že se jedná o skutečnost relevantní pro posouzení naplnění zákonných podmínek pro přiznání úroku podle § 254 odst. 1 daňového řádu.
27. Závěrem žalovaný opět zdůraznil, že v případě žalobce nebyla naplněna první podmínka pro přiznání úroku podle § 254 odst. 1 daňového řádu, neboť dodatečné platební výměry, které byly vydány na základě dodatečných daňových přiznání žalobce na daň nižší oproti poslední známé dani, nelze považovat za rozhodnutí, kterými se mění původní platební výměry č. 1 až 4 pro nezákonnost.
28. Soud uvádí, že žalobci lze přisvědčit, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela konkrétně nevyjádřil k tvrzení žalobce, že platebními výměry, které splňují podmínky první části první věty § 254 odst. 1 daňového řádu, jsou žalobcem poukazované platební výměry a) až c), které byly následně žalovaným změněny, a že v souvislosti s těmito platebními výměry žalobce poté uhradil daň z nabytí nemovitých věcí vyměřenou platebními výměry č. 1 až 4. Nicméně jak již soud uvedl výše v odstavcích 22 až 24 rozsudku, v projednávané věci nebylo předmětem řízení posouzení žádosti žalobce o poukázání úroku z neoprávněného jednání správce daně při stanovení výše daně z nabytí nemovitých věcí platebními výměry a) až c). Žalovaný v souzené věci posuzoval, zda má žalobce nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu ve věci postupu správce daně při stanovení daně z nabytí nemovitých věcí dodatečnými platebními výměry č. 1 až 4, resp. zabýval se tím, zda mohou být tyto dodatečné platební výměry považovány ve smyslu shora zmíněného ustanovení daňového řádu za rozhodnutí, kterými se mění platební výměry č. 1 až 4.
29. Z výše shrnutého obsahu žalobou napadeného rozhodnutí je dle soudu jednoznačně patrný vztah mezi skutkovými zjištěními a právními závěry žalovaného. V daném případě žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí předložil ucelený právní názor, proč má za to, že žalobci nevznikl nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně v souvislosti se shora zmíněnými dodatečnými platebními výměry. Žalovaný dospěl k závěru, že tyto dodatečné platební výměry nebyly změněny, zrušeny ani prohlášeny za nicotné a nebyla tak splněna již první podmínka pro přiznání předmětného úroku ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu. S ohledem na to se již tedy nezabýval druhou podmínkou, a to zda na základě těchto rozhodnutí nebo v souvislosti s nimi došlo k úhradě daně.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

30. Z žalobou napadeného rozhodnutí je podle soudu patrné i to, z jakého důvodu žalovaný odvolací důvody žalobce považoval za liché, mylné nebo vyvrácené. Žalovaný uvedl i proč nepovažoval za důvodnou argumentaci žalobce ohledně výkladu slovního spojení „v souvislosti“ uvedeného v § 254 odst. 1 daňového řádu (strana 7 napadeného rozhodnutí). Za dané situace tak dle soudu nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí skutečnost, že se žalovaný nezabýval detailně dílčí námitkou žalobce, resp. dílčí úvahou žalobce uvnitř odvolacího bodu. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a námitku nepřezkoumatelnosti vyhodnotil jako nedůvodnou.
31. Otázkou správnosti výše uvedených úvah žalovaného se soud již nezabýval, neboť žalobce v této souvislosti nic nenamítal. S ohledem na to soud pro nadbytečnost neprováděl ani důkaz „tabulkou A“ a „tabulkou B“, v nichž žalobce uvedl platební výměry a) až c) a přehled úhrad podle žalobce provedených v souvislosti s rozhodnutími uvedenými v „tabulce A“.
32. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobou uplatněnou námitkou důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 21. února 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)